

В. — Ако можяхте да си видите лицето съ мои тѣ очи, тогива щехте да познайте защо.

М. — Ма какво е? да не ставамъ по хубавъ, като съмъ разгнѣвенъ?

В. — Нхж! чудо! чудо! то гнѣва претурилъ іоще толко хубость на ангелско то ви лице! ахъ! честь честь! ходишь чи натрупвашъ сички тѣ хубости на едно лице!

М. — Защо то познавамъ чи ми си вѣренъ пріятель, зато и вѣрувамъ на хораты тѣ ти, и зато хчюпихъ и огледало то: на, виждъ го, хиляда парчета го направихъ.

В. — Твърдѣ добръ си сторилъ, и за да та увѣрж, чи огледала та не показватъ лице то какъ то си е, на, огледай ся тукъ чи да видишь. (дава му едно огледало, кое то показва лице то голѣмо.)

М. — (Огледва ся и дума) па! я, виждъ носъ! виждъ уста! махни го махни. (дава му го)

В. — Видѣли сега; зато нетребвало хиляда парче та да го направишь, а ми двѣ хиляди (става тѣ гнече и той парпе та та идума) да имъ исжхнатъ рѣце тѣ дѣто ги правятъ. (седна)

М. — Чи и азъ то думанъ я; Хичъ, ако бѣхъ грозенъ, както ма показва огледало то, можяше ли да ма залюби Радка;

В. — Тѣй зеръ, тя избрала най хубавыа. Нели по внишь, като ти казахъ, чи, като минуваше по край васъ, падна и кърпа та, ижкъ тя ся наведи чи ъ зе! тя го направи за тебе отъ любовь.

М. — Хж, хж, повнж го.

В. — Ачи зато недей си разваля сърдцето съ тейзи діаволски огледала, сетиѣ дати стане нѣщо, чи да ся тупж и азъ за васъ.

М. — Ма незнашь колко ся разгнѣвихъ.